

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 175.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000830144/facsimile.pdf> (tilgået 27. november 2021)

Anvendt udgave: Martin Luther

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

ligesom et højt Gitter imellem dem, de kunde ikke komme rigtig ind til hinanden og blive sammen, før han havde fundet den lange Vej om gjennem Havens Indgang og virkelig var inde dér, hvor hun var. Og det blev nu ikke før i Paradisets Have, de saadan kunde mødes for bestandig, før hans Vej til hende gik om ad Klostret, hvor han maatte blive, saalænge han var her i Verden. Her i Verden vilde Angsten ligestraks øde deres Fred, og uden Fred var de jo i Virkeligheden ikke sammen.

Hun græd og hviskede Ja og Ja, imens hun holdt ham om Halsen, med sin Kind til hans. Tilsidst sagde hun: »Jeg vil aldrig ønske det for os paa anden Maade, end som Du siger. Fra i Dag af vil jeg altid takke Gud, fordi jeg har levet.«

Han fortalte hende det om Magdalene. Og det vidste hun, — saa forunderligt det syntes ham. — Og hun sagde, at det var det eneste, som kunde have ødet hendes Glæde, hvis det var skeet. Men nu vilde hun aldrig leve nogen Dag uden i Tak til Gud.

Paa Vejen hjem fra Gotha syntes han sommetider, at nu var han helt sikker paa, at han nok skulde vinde Freden og Forvisningen om sin Salighed i Klostret. Men det blev dog stadig ved at gaa op og ned de følgende Dage, — Uroen i hans Sind var kun mindre smertefuld, end før han havde givet sit Løfte under Tordenvejret i Stotternheim. —

Den sidste Aften, den 16. Juli, før han næste Dag vilde begive sig til Klostret, bød han en halv Snes Stykker af sine Kammerater til sig paa sit Kammer. Og de sang alle de gamle Viser, og han spillede paa Luthen for dem.

Men deres Samtale drejede sig mest om Jeronimus Buntz. Martin fortalte en hel Del om ham. Han sagde, at Buntz led saa meget under alt dette Forelsbigheds Væsen, som vi andre jo ogsaa nok kjendte noget til. Han længtes saa stærkt efter at komme til Hvile og til Evighed. — Det var om Buntz, han forklarede det altsammen.

Men da det var blevet noget over Midnat, og de andre skulde hver til sit, sagde han dem, at i Morgen tidlig, om nogle faa Timer, vilde han gaa i Kloster — her hos Augustinerne i Erfurt, og han vilde bede dem ledsage ham derhen.

Først forstod de jo sletikke, hvad det skulde sige, saa